

Страни в главното производство

Жалбоподатели: X (C-72/14), Т. А. van Dijk (C-197/14)

Ответници: Inspecteur van Rijksbelastingdienst (C-72/14), Staatssecretaris van Financiën (C-197/14)

Диспозитив

- 1) Член 7, параграф 2, буква а) от Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, както и членове 10в—11а, 12а и 12б от Регламент (ЕИО) № 574/72 на Съвета от 21 март 1972 година относно определяне на реда за прилагане на Регламент № 1408/71, като двата регламента са изменени и актуализирани с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 г., изменен с Регламент (ЕО) № 647/2005 на Европейския парламент и на Съвета от 13 април 2005 г., следва да се тълкуват в смисъл, че удостоверение, издадено от компетентната институция на държава членка във формата на удостоверение Е 101, за да удостовери, че даден работник е подчинен на законодателството на тази държава членка, при положение че този работник попада в обхвата на подписаното в Женева на 30 ноември 1979 г. Споразумение относно социалното осигуряване на лицата, осигуряващи превоз по р. Рейн, прието на Междуправителствената конференция, чиято задача е да преразгледа Споразумението от 13 февруари 1961 г. относно социалната сигурност на лицата, осигуряващи превоз по р. Рейн, не е обвързващо за институциите на други държави членки. В това отношение е ирелевантно обстоятелството, че издаващата институция не е имала намерение да издаде същинско удостоверение Е 101, а по административни причини е използвала формуляра-образец за това удостоверение.
- 2) Член 267, трета алинея ДФЕС следва да се тълкува в смисъл, че национална юрисдикция, чиито решения не подлежат на обжалване съгласно националното право, каквато е запитваща юрисдикция, не е длъжна да сезира Съда единствено поради факта че по дело, сходно с това, по което е сезирана запитващата юрисдикция, и относно точно същата проблематика, по-нисшестоящ национален съд е отправил преюдициален въпрос до Съда, нито е длъжна и да изчака отговора на този въпрос.

⁽¹⁾ ОВ С 142, 12.5.2014 г.
ОВ С 223, 14.7.2014 г.

Решение на Съда (пети състав) от 10 септември 2015 г. (преюдициално запитване от Raad van State — Нидерландия) — Nannoka Vulcanus Industries BV/College van gedeputeerde staten van Gelderland

(Дело C-81/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Директива 1999/13/ЕО — Приложение ПБ — Затърсяване на въздуха — Летливи органични съединения — Ограничаване на емисиите — Употреба на органични разтворители в определени дейности и инсталации — Приложими задължения към съществуващи инсталации — Отсрочка“)

(2015/С 363/12)

Език на производството: нидерландски

Запитваща юрисдикция

Raad van State

Страни в главното производство

Жалбоподател: Nannoka Vulcanus Industries BV

Ответник: College van gedeputeerde staten van Gelderland

Диспозитив

- 1) Приложение IIБ към Директива 1999/13/ЕО на Съвета от 11 март 1999 година за ограничаване на емисиите на летливи органични съединения, дължащи се на употребата на органични разтворители в определени дейности и инсталации, трябва да се тълкува в смисъл, че отсрочката, която то предвижда в точка 2, първа алинея, подточка i), може да се предостави на оператора на „инсталация“ по смисъла на член 2, точка 1 от посочената директива за прилагането на плановете му за намаляване на емисиите на летливи органични съединения, когато заместителите, които съдържат малки количества или не съдържат разтворители, са все още в процес на разработка, и то когато за посочената инсталация може да се приеме наличие на постоянно твърдо съдържание в продукта и то се използва за определяне на еталонната точка за намаляване на емисиите.
- 2) Точка 2, първа алинея, подточка i) от приложение IIБ към Директива 1999/13 трябва да се тълкува в смисъл, че отсрочката за прилагането на план за намаляване на емисиите на летливи органични съединения изисква разрешение на компетентния орган, което предполага предварително искане от страна на съответния оператор. За да се определи дали трябва да се предостави отсрочка на оператора за прилагане на план за намаляване на емисиите на летливи органични съединения и за да се определи продължителността на евентуално предоставената отсрочка, в ралките на правото си на преценка този компетентен орган следва да се увери по-специално, че действително са в процес на разработване заместители, които са годни за използване в съответните инсталации и за намаляване на емисиите на летливи органични съединения, че с оглед на представените доказателства осъществяваната работа може да доведе до създаването на такива продукти и че няма алтернативна мярка, която би могла да предизвика подобни или още по-големи намалявания на емисиите при по-ниски разходи, и по-специално, че към този момент все още няма други заместители. Освен това следва да се има предвид съотношението между, от една страна, намаляването на емисиите, което ще може да бъде постигнато посредством разработваните заместители, както и разходите за тези продукти, и от друга страна, образуваните през отсрочката допълнителни емисии, както и разходите за евентуални алтернативни мерки. Продължителността на отсрочката не трябва да се простира отвъд необходимото за разработването на заместители. Това трябва да се преценява с оглед на всички релевантни обстоятелства, и по-специално на величината на допълнителните емисии в резултат от отсрочката, както и разходите за евентуални алтернативни мерки спрямо величината на наталените емисии, които ще могат да бъдат постигнати посредством разработваните заместители, както и разходите за тези продукти.

⁽¹⁾ ОВ С 142, 12.5.2014 г.

Решение на Съда (голям състав) от 8 септември 2015 г. (преюдициално запитване от Tribunale di Cuneo — Италия) — наказателно производство, образувано срещу Ivo Taricco и др.

(Дело C-105/14) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Наказателно производство относно престъпления в областта на данъка върху добавената дейност (ДДС) — Член 325 ДФЕС — Национално законодателство, предвиждащо абсолютни давностни срокове, които могат да доведат до ненаказуемост на престъпленията — Потенциално засягане на финансовите интереси на Европейския съюз — Задължение за националния съд да остави без приложение всяка разпоредба на вътрешното право, която може да засегне предвидените в правото на Съюза задължения на държавите членки)

(2015/C 363/13)

Език на производството: италиански

Запитваща юрисдикция

Tribunale di Cuneo